

[Statsministeren]

politik og strategi, at 57 medlemmer af folketinget skal sidde og trille tommelfingre her i salen det næste 1½ år. Det tror jeg ikke socialdemokratiets egne vælgere er tjent med.

Jeg tror, og jeg håber, at vi kommer til at opleve i den kommende tid ligesom før, at selv om vi er politisk overordentlig stærkt og naturligt uenige, så er der alligevel små og store sagsområder, hvor vi kan finde et brugbart forlig. Det kunne vi i den store sag om skattereformen, og jeg kunne nævne mange andre eksempler. Det kan være, der ikke bliver lige så store sagsområder på denne side valget, men der bliver da nok nogle, hvor det vil være i overensstemmelse med god dansk politisk tradition, at selv om vi kæmper imod hinanden og ikke mindst skal det, når valget kommer, så er der sager, hvor det er vigtigt, at vi prøver at lægge kræfterne sammen.

Jeg synes også, der næsten i samme sætning blev udtrykt en dobbelthed i hr. Svend Aukens ordførertale. Regeringen er ikke forhandlingsvillig, siger hr. Svend Auken. Regeringen bruger sit snævre flertal. Og så den anden halvdel af sætningen: oppositionen bestemmer jo næsten alting. Det hænger ikke sammen. Træf dog nu i det mindste en beslutning, om man mener det ene eller det andet! Man kan jo ikke mene begge dele.

Men ellers må jeg sige, at jeg var skuffet over hr. Svend Aukens tale, fordi i de 4 år, der er gået, har socialdemokratiet ikke rigtig præsenteret os for et brugbart modstykke til regeringens politik, som den er forelagt og gennemført i et samvirke med det radikale venstre, men i dag synes jeg nok, vi har oplevet kulminationen. Der var jo ikke engang et forsøg på at opstille en alternativ politik.

Ellers vil jeg blot beskæftige mig med de to kraftigste postulater i hr. Svend Aukens indlæg. Det ene drejede sig om regeringens forhold til alt i den offentlige sektor, og det andet drejede sig om regeringens økonomiske politik.

Hr. Svend Auken sagde to ting om vores holdning til den offentlige sektor og dem, der er ansat i den. Hr. Svend Auken sagde: de borgerlige har en negativ indstilling til den offentlige sektor. Og så én ting til: de offentligt ansattes løn- og arbejdsvilkår er blevet drastisk forringet. Det er jo barske karakteristikker, og dem synes jeg det er rigtigt af mig at imødegå, for de er ikke berettigede.

I regeringen har vi det syn på den offentlige sektor, at Danmark har råd til og brug for en offentlig sektor, som i et moderne samfund kan yde borgerne den naturlige service, og det skal være på et højt kvalitetsniveau, for det er der brug for i et velfungerende og velstående samfund. Men vi ville ikke fortsætte den linje, som blev fulgt af de foregående socialdemokratiske regeringer, som gennem 10 år hvert eneste år ansatte 30.000–40.000 flere hos det offentlige, for det var jo det, som ødelagde balancen i samfundshusholdningen, og jeg tror, det hang sammen med denne umådeholdne vækst i antallet af offentligt ansatte, at man nødvendigvis for at klare finansieringen også måtte lade de ansatte i den offentlige sektor blive genstand for et voldsomt reallønsfald. For sådan gik det jo. I de senere år med dyrtidsreguleringen var der jo ikke nogen særlig god garanti for de offentligt ansatte lønmodtagere, som havde de stive lønssystemer. Vi oplevede i de år lønstigninger, som var høje, men vi oplevede samtidig de store prisstigninger, og der var en meget uensartet udvikling for de forskellige lønmodtagergrupper.

I 1983 havde arbejdere i håndværk og industri stort set samme realløn som i 1975, men i samme periode oplevede funktionærerne i den private sektor en nedgang i reallønnen på ca. 5 pct. Der er sket en genopretning af funktionærernes lønforhold på det sidste, men det har altså sin forklaring i, at i den foregående periode forringedes de.

Men nu går jeg så til medarbejderne i den offentlige sektor. Her kunne vi finde reallønsnedgange på både 10 og 20 pct., ja, endog større nedgange for de højerelønnede, og det gav mange skævheder; de har faktisk været mindre, efter at suspensionen gennemførtes.

Vi ønsker, at folk, der er medarbejdere i den offentlige sektor, også lønmæssigt skal behandles som andre grupper. Det var også derfor, vi forbedrede reguleringsordningen i foråret 1985. Det betød jo, at funktionærlønstatistikken nu også indgår i beregningsgrundlaget, og det betyder, at i oktober i år kan der forventes vel mellem 1 og 1½ pct. i regulering af de offentligt ansattes lønninger ud over de forhøjelser, der direkte er indeholdt i overenskomsten. Med prisstigninger på under et par procent det sidste års tid betyder det, at de offentligt ansatte selv uden